

A LÁNGHAJÚ LÁNY

Litta a földhöz vágta a használhatatlan szigonypuskát.

– Picsába. Tudtam, hogy az a kolari kereskedő átvágott. Igazán szólhattatok volna.

A lány szánhúzó kutyái rá sem hederítettek, egészen hozzászoktak a feszült hangulathoz az utóbbi napokban.

Akkor kezdődtek igazán a problémák, mikor Litta elhatározta, hogy az elnyúló hóbuckalánc mentén közelíti meg az északi partokat. Érezte, hogy a buckák közelében erősödő sugárzástól ingerültebbé vált, de a zh-ullák által adott gyógyfüveket a halántékára kenve enyhült a nyomás. Addig biztosan kitart, amíg oda nem ér. Mi lesz visszafelé? Majd elválik. Ennyire sosem tervezett előre.

Szívesebben üzletelt az örült szerzetesekkel, mint a kolarikkal. Készségesebbek, megbízhatóbbak és kevesebbet kérdezősködtek. Főleg, ha gyógyfüvekről vagy mérgekről volt szó.

Litta dühében rátaposott még egyet a puskára, aztán füttyentett a kutyáknak, hogy készüljenek az indulásra.

– Már a saját fajtájában sem bízhat meg az ember – mormogta miközben fellépett a szánra. – Ne aggódj, apa, már csak pár nap, addig bírd ki.

A szánra szíjazott pokróc alatt megmozdult valami.

– Félelmetes ez a hideg, de nem baj. Legalább tudom, hogy jó irányba haladunk. Lassan lemegy a nap, úgyhogy ma éjszakára itt meghúzzuk magunkat.

Az egyik nagyobb bucka oldalába kicsit beásta magát, elé pedig felhúzta utazósátrát. Ügyelt arra, hogy a túl nagy szellőkésektől a kutyái is védve legyenek. A szánt, amennyire csak tudta, közelebb vonta a menedékhez. A pokróc felnyöszörgött.

- Jól van, semmi baj - simított rajta végig Litta. - Már csak egy kicsit kell kibírnod. Elfogyott az a nyavalyás gyökér, de emlékezz csak, volt már ilyen. Az északi partoknál tudok majd kiásni. Aztán utána... utána... minden megint... jó lesz...

A lányt hamar legyűrte a kimerültség.

Mióta az útjelzőként használt buckák mellett haladt, visszatértek régi álmai, melyben gyerekkora elevenedett meg. Néha nehezen tudta eldönteni, mi belőle az emlék, mi a fikció. Viszont minden alkalommal, mikor felébredt, újult erővel öntette el a gyűlölet. Ilyenkor pár óráig mindig halványvörös tincsek jelentek meg aranyló fürtjei között. Talán ezért is szeretett ezen az úton járni.

Másnap egész úton csak bambult a szánon. Nem volt nehéz. A végtelen, vakító fehérség hamar megbabonázta az embert. Megegett, hogy még Litta edzett elméje is egy idő után feladta a szolgálatot. Már lassan egy hete hogy elhagyta az utolsó narjan települést, és senki nem volt közel s távol, akivel szót érthetett volna. Úgy érezte, egyre könnyebben éri el a magányosságnak azt a pontját, ami kevésbé tűnt vonzónak, mint kalandozásai elején. Vajon ez történhetett Jong-gal is?

Apja nyöszörgése rázta fel a hipnotikus merengésből.

- Képzeld, ma reggel beszéltem anyával. Ő is nagyon aggódik, hogy időben hozzájussunk az ijaze-gyökérhez. Megnyugtattam, hogy nem lesz gond. Fél, hogy idő előtt találkoztok, haha! - Litta jóízű kacaja végigfutott a szántól balra húzódó buckákon, majd egy gyenge északi szellő felkapta, és vitte tovább.

- Aztán beszéltem Jong-gal is. Emlékszel még rá? - folytatta a lány pár óra múlva, mikor újra táborot vert. - Nem érdeklődött felőled. Meglepődsz? Hát igen, hosszú idő telt el, és sokan feledékenyek. De ne aggódj, én itt vagyok.

A fejfájás néha hányingerig fokozódott, még a zh-ulla keverék ellenére is. Litta önkéntelenül közelebb húzódott vackában a hóbuckákhoz. Érezni akarta a dühöt, újra át akarta élni. Úgy akart ébredni megint, hogy emlékezzen, mi végre ez a sok szenvedés. És ha végre vége lesz...

- ... szabad leszek.

Litta összekuporodott, magára húzta bölénybőr takaróját és lassan elaludt. A messzeségbe vesző buckák sorozata mintha kicsit el is ringatta volna.

És jöttek a rémálmok.

– Ott van! – kiáltott fel Litta, olyan energiával, hogy a kutyák parancsszónak hitték, és még jobban szedték lábaikat a hóban.

Előttük a horizonton már a Nagy Északi Semmi partjai látszódtak.

Mikor odaértek, a jégvándor leszállt a szánról és közelebb sétált. Szemét folyamatosan a látványon tartva végigsimított lihegő kutyáin.

– Sokat hallottam már róla, de most úgy érzem, erre valahogy nem lehet felkészülni... Ezt látnod kéne, apa!

Litta a parton állt, amelyen túl azelőtt - a legendák szerint - valamikor egy hatalmas óceán terült el. A jégsivatag régóta került hely volt a népek számára. De egyébként is, ki szeretne addig gyalogolni, míg le nem pottyán valahol a végén.

Az egykori óceán felszínéből, mint groteszk kitüremkedések úgy meredtek az ég felé az egykor benne élt állatok csontjai. Úgy festett, mint egy hatalmas, félig kiásott temető. Csak találgatni lehetett, miért nem tűnnek el a korok süllyesztőjében, de talán a sugárzás bizonyos minőségű anyagokat képes volt konzerválni. Ki tudja, miféle démoni praktikák jutottak el északra az Első Jégháború előtt. Nem beszélve a zh-ullák által emlegetett Nagy Ősről.

A hóbuckák láncolata a Nagy Északi Semmiben ért véget, és elveszett alatta, akár egy hatalmas hernyó, amelyik alábukik egy zamatos gyümölcsbe.

Litta talán órákig ásott, mire a csontcsákány megakadt valamiben. Oldalra dobta a szerszámot, és kesztyűs kezével a kis gödör mélyére nyúlt. Jó szorosan rámarkolt, majd kirántotta. Az ijaze-gyökér ropogva hagyta el a talajt, a lány pedig zihálva, győzelemittasan emelte a levegőbe azt.

Litta állig felhúzott térdekkel ült a parton, hogy egy kicsit kifújja magát. Meredt a csonttemetőre, nézte egy darabig a szürkéséget, majd halkán elsírta magát.

Az utóbbi napok feszültsége, az álmai nyomasztó igazsága egyszerre szakadt ki belőle.

Mintha újra ott lett volna, azon a napon. Újra átélte, mint akkor, először.

Uhage, az Okra nemzetségből éjjel behívta a sátrába, a kis Litta pedig, aki alig múlt kilenc esztendő, játéknak hitte az egészet. Mire rádöbbsent, már késő volt. Megtörtént még egyszer, és még egyszer. Lassan természetessé vált Uhage számára. Ahogy Litta nőtt, úgy fogalmazódott meg benne, hogy ami történik az nem álom, az a valóság. Az erőszakos valóság.

A lány letörölte könnyeit és a szánhoz sétált.

A haja szinte lángolt.

Litta lehámozta a kissé fagyos pokrócot a szánon fekvő férfiről. Az apja sorvadó izmokkal, a szán fájának kötözve feküdt. Úgy festett, hogy az élet és halál mezsgyéjén egyensúlyozó férfi bármelyik pillanatban kibillenhetett.

A lány leharapott egy darabot a gyökérből, fogai között jól megőrölte, majd tenyerébe köpte. Apja vizenyős tekintetét segélykérőn Littára emelte.

– Ne aggódj, marad belőle bőven későbbre is – suttogta a jégvándor, és apja szájába tömte az előrágott ijazét. – Aztán, ha elfogy, majd keresek még. Mindent megteszek, hogy életben maradj.

Litta eszelős tekintettel, lángoló hajjal hatalmasodott apja fölé. A férfi állkapcsát mozgatva segítette a rágást. Közben a zh-ulla keverék hatásának nyilvánvaló jeleit fürkészte a testen. El sem tudta képzelni, a kolari halásznak milyen kínokat kell kiállnia a nap minden másodpercében, mióta csak az idegméreg a szervezetébe jutott.

– Aztán majd, ha már úgy látom, eleget szenvedtél... ó, ne reménykedj, az még messze van... akkor majd... – szinte kéjes öröm ragadta el a lányt, miközben a férfi gyér, koraőszt haját simogatta –... akkor majd megengedem, hogy megdögölj.

Uhage a fájdalomtól könnybe lábadt szemmel, tehetetlenül, erejét veszítve nyüszített. A benuult test nem mozdult, csak a fogságba esett lélek.

Az alábukó Nap helyett a lány izzó fürtjei világították be a végtelen csonttemetőt.